

Kutasi Horváth

Katalin

Írásaim

39 témára.. - 1.

BEMUTATKOZÁSOM:

KutaSIkér

Vagyok, ki lehettem korlátok között,
Ki szabad ma, talán már rég megszökött,
Tanítok, ha hagyják, s ha meghallgatnak,
Hiú ábrándjaim jól megcsappantak.
Szeretem a magyart, az anyanyelvem,
Félre még nem tettem én minden elvem,
Egy-két alku kellett a létezéshez,
Nem értettem soha a fényezéshez.
Alkotok, ha tudok, s az idő kegyes,
Járom a tájat, ha dombos és hegyes,
Írnom kell, úgy érzem, fáj, ha nem teszem,
Olykor az erdőt talpam alá veszem.

Remélem, hogy hasznodra tudok lenni,
Műved igyekszem górcső alá venni,
Formába is öntöm párbeszédeid,
Kijavítom szépen hibás részeit.
Szerkesztgetek olykor és fotóztatok,
Ahol nem várnak, ott nem kopogtatok.
Írhatnék többet, ha lenne még időm,
Azt mindig tudom, hol szorít a cipőm...
Teszem a dolgom és viselem sorsom,
Görgetem kövemet, a hegyre hordom,
Éppúgy, mint Szisüphosz, s nem is ágálok,
A feladat elől meg nem hátrálok...

LEVEGŐ

Tátogó akarat

Levegő után kapkodok néha,
akaratom tátog, feléd megyek.
Bár nagy a terhem, cipelni vágyom,
ki létem tagadja, ne én legyek!

Válj ki az árnyból, ölts testet újra,
várom, hogy még egyszer megsimogass.
Mosolyod érzem, hadd lássam ismét,
semmivé nem lehetsz, ne riogass!

Töltsd be az erdőt, suttogj a széllel!
Keresem még nyomod. Üzenj nekem!
Ha eltévednék, mutasd meg céloom,
irányt is váltok, csak tartsál velem!

Látszatlét

Levegőt szeretnék, megfojt a város,
felsikolt a csend, léteimmel határos.
Dübörög a gőg, zakatol az érdek,
legyőz a látszat, a bűn is tömérdek.
Elsodor a tömeg és befed a szenny,
levegőnek néznek, ideje, hogy menj!

KAKAÓ

Emlékidéző

Kakaót kértél, míg tejet szürcsöltem,
ránk dohosult múltó emlékezet.
Iskoláskorunkat gyakran idézted,
egy sebzett kiskamasz nyújt most kezét.

Bár külön éltük át gyermekségünket,
életre kelt csibész meséd nyomán.
Látom, hogy fogaddal téped a zacskót,
s folyik a kakaó - mily tétován!

Likórré lett, később whiskyvé, borrá,
nagyanyád az, aki elkeveri,
frissen sült kuglófot szeletel éppen,
kakaó mellé ő ezt szereti.

Megédesült

Keserű kakaód kavargattad,
szegénységed sokszor takargattad.
Hány kanál cukor lett volna vágyad?
Ott volt a szalma: jól vetett ágyad.
Cipőid orrát egyre foldozták,
sportsikereid hírét hordozták.

ÉLET

Próbák

Annyira fürge, csak elsuhan létünk,
s mi nem élveztük még ki mámorait!
Egyre csak tettük, mit dolgunknak hittünk,
s most tűrhetjük balsorsunk záporait.
Tétlenül nézhetjük, hogy múlik minden,
míg vesztesként éljük a kábulatot.
Minden a romlást idézgeti folyton,
míg elhagyjuk mi is a társulatot.
Színjáték zajlott a porondon egyre,
az Élet, a rendező jeleskedett.
Összekuszálta a szálakat néha,
és kezdhettük újra a jelenetet.
De olykor a próba elmaradt végül,
csak élesben ment így az előadás,
s mi feltettünk mindent egyetlen lapra,
nem is maradt el hát a fejre csapás.
Volt, ki a bukásunk várta, és tapsolt,
vagy végig sem nézte a tragédiát,
mindenkit felállított a sorából,
míg ránk szabadított egy pandémiát.
Nincs többé nyugtod, sóhajod is orkán.
Lehetne még katarzisz ezek után?
Meg tudsz majd tisztulni könnyeid révén,
vagy elvánszorongsz végül te is sután?

ÖRDÖG

Kártyavár

Hányan lehettek, ördögfiókák?
Ebben a játékban nincs kegyelem?
Tán húzzak lapot még tizennyolcra?
Nem működik itt az önfegyelem?

Nem lesz huszonegy ebből már úgyse,
Túl nagy a kockázat, megtorpanok.
Főnixként hányszor talpra állottam -
legfeljebb még egyszer elporladok!

Hogy kevertétek ti ezt a kártyát!?
Hagyatok esélyt? Vagy ördögien?
Van értelme a szerencsét várni?
Megtudom azt is, az öröm milyen?

Építsek ismét egy újabb várat?
Vagy úgyis elfújja gúnyszeletek?
Mókának tartjátok szenvedésem,
S miattatok csak balek lehetek?

Nektek ez semmi, egyszerű játék:
Nem jön a felső, bújik az alsó.
Királyt sem látok, bár több a soknál,
Mekkora ász ez! Könnyet fakasztó...

SZERETET

Féltés

Ott vagy te mindig, bennem élsz folyton.
Azt hiszem, szólhatok most is veled.
Érzem, mit gondolsz, sejtem, mit érzel.
Tudom, hogy csóválnád most a fejed.

Szerető féltést hallok a szélben.
Átélném újra, mit láttam - veled.
El is mondanám, s rájövök ekkor:
Hisz mindvégig ott volt rajtam szemed.

Nem mehetek már többet utánad,
Ám ott vagy mégis, láthatod, mit én.
Szívemben hordozlak, s bennem lépdelsz,
Elmerengsz múltbeli tavak vizén.

Lágy emlék csobban források öblén,
Visszaidézgeti álmaidat,
Magamba fojtom, titkolom én is,
Félteve megőrzöm a vágyaidat.

Egyedül kóborlok, igaz, kísérsz,
Magányom megmarad, rólad mesél,
Nyugtalan utamat aranyozod,
S helyettem is csupán csönded beszél.

FÖLD

Ég és föld között

Földhöz ragadva élek a múltban.
Vállamon úgylis túl nehéz súly van.
Szörnyű göröngyök hulltak sírodra,
Nem készültem fel ilyen kínokra.

Süppedő hanton éled az emlék,
Nem hagy nyugodni ez a csúf nemlét.
A földön járok, sosem a mennyben,
Hogy részesülhetnék bármi kegyben?

Térdepelsz és a földet érinted,
Aggodalmadat még széthinted.
Örülsz, hogy felértél, vár a csoda,
Előtted kereszt, szíved húz oda.

Félsz, hogy elszelel a földi létünk,
Ha késlekedünk, már megint vétünk.
Hagyjuk, hogy múljon, nem teszünk semmit,
S ha kapunk, nem kérdezzük: Csak ennyit?

Lenéz a földre pár szelíd felhő,
Nyugalmat kínál egy tölgyfaerdő,
Párját vesztett holló felém repked,
Kísértő emléked el nem enged.

APA

Álom és való

Nézted az apát, ringatta gyermekét.
Feltártad ekkor szívednek rejtekét.
Úgy érezted, te fogod a kezében,
Annyi érzés tükröződött szemedben!

Jó érzés volt látni, hogy lényegülsz át,
Lágyabb lett az arcod, átlelkesült már.
Te voltál e gyermek múltnak tengerén,
Bár sosem hordozott a sors tenyerén.

S te voltál az apja is, egy személyben,
Két lélek pillanatnyi szenvedélyben.
Találkozott álmod a valósággal,
Hogy cseréltél volna ez aprósággal!

S lettél volna atyja, ki ringatja épp,
Annyira őszinte, idilli a kép!
Egybehangzott szívük, szeretet áradt,
Mindaz, mit éreztél, más lelkén száradt...

Átéltél mindent e szép jelenetben,
Mit nem neked szántak e fejezetben,
A te regényedet másképpen írták,
És olvasás helyett sokszor elsírták.

VIHAR

Viharban vártalak

Mennydörgött, villám is csapkodott távol,
De én csak ültem a kövek között.
Le voltam lassulva, nyugodtan vártam,
Hogy felbukkanj majd a sziklák mögött.
Nem voltam ijedt, és nem voltam fáradt,
Nem tudtam felmérni lépteimet.
Megszűnt az idő és megszűnt a tér is,
Összekulcsoltam a térdeimet.

Magasra jutottam, mégis megálltam,
Nem mentem tovább már innen veled,
Kértem, hogy nélkülem folytasd az utat,
Fel kell a csúcsra ma jutnod neked!

Megrekedt a jelen, könnyű volt a lét,
Úsztak a felhők a fejem felett.
Rezzenéstelenül csodáltam mindent,
Bármilyen vészes árnyékot vetett.
Arra járt egy muflon, s megdörrent az ég,
Csupán egy pillanat volt ez nekem,
De bántad, hogy ott hagytál, kínzott a vád,
öleltél, s visszaindultál velem...

ÉGÉS

Leégetés

Felégett múltam, perzsel jelenem.
Kieghet lelkem, s magam nem lelem.
Máglyán az erény, tüzel az arcom,
Ha így megy tovább, elvesztem harcom.
Szégyen, mi folyik, ostoba aláz,
Ki nem ért hozzá, tudatlan gyaláz.
Dühít a korlát, éget a mérég,
Mi más az ember: kafei féreg?
El is tapossák, ha mutatkozik,
Van, ki csak azért, mert unatkozik.
Hiába égő, ha leleplezik,
Az okos vele nem perlekedik.

Főnixlét

Lángolt a szenvedély, elpusztított.
Főnixként hamvadok, elporladok.
Mi lesz, mi erőt ad, s megújulok?
Csak azt ne gondold, hogy megtorpanok!

DÜH

Létalagútban

Azt hittem, ördögök átka kerget,
Kuszálják sorsomat, nem szeretnek.
Játszanak kényükre, kéjelegnek,
Majd ebek harmincadjára vetnek.

Csak dühöm vezérelt, mérgem úzött,
Kétségbeesés és harag fűtött.
Szídtam a Párkákat, mind lehűtött,
Reményt sorsomhoz senki sem fűzött.

Haragudtam én a nagyvilágra,
Átkokat szórtam, ám mind hiába...
A szabad akarat csak tiráda,
Eleve elrendelt sors csigázza.

Belátva korlátom könnyebb az út,
Nem csap úgy fejbe a vitorlarúd,
Nem is oly sötét a létalagút,
Ám érdekesebb a szellemvasút.

Méregből gyúrtak tán?
Dühödöt fékezd,
arany közép
boldogít!

MOCSONK

Tisztázás

Elönt a szemét, szenny a divat.
De értéket ki, és meddig sirat?
Megeszi a gög és emészt a felszín,
A lélek halott, más most a helyszín.

Bármerre nézel, kacat és lom vár.
Birkává leszel, terel a bojtár.
Zacskó és doboz, flakon és üveg,
Fejet nem hajtok, szorít a süveg.

Mindenhol fecni és műanyag átok,
Fölfele nézek, bagózom rátok!
Egyre csak szívtok, nő a csikkhalom,
Fületek mellett elszáll a dalom.

Korom hull rátok, elégett erény,
Nem kell, ki okos, nem kell, ki szerény.
Káromkodástól hangos az utca,
Hány szállóigét, hány szólást tudsz ma?

Besározódtok, hiába minden,
Az ördög éber, kegyelem nincsen,
Kezetek koszos, pénzt markoláosztok,
Sós könnyesőmben tisztára áztok?

KÉTSÉG

Nyugtalanul

Nem
tudom
biztosan:
nyugalmad van?
Válaszra leltél?

*

Fáj,
hogy nem
felelsz, így
hogy tudhatnám:
béke már részed?!

Nem hagy nyugodni,
kételyek közt hanyódom:
jobb-e ott, mondd csak!

Így kellett lennie?
Ez volt megírva?
És ha rosszul
olvastad?

*

Tudod, hogy mit érzek?
Érzed, mi bánthat?
Vagy elszakadt,
mi kötött?

VÉLETLEN

A legnagyobb rész

Mikor megszülettél, épp akkor fogantam.
Véletlen lett volna? Nos, ezt tagadom!
Bármire is nyúlok, minden téged idéz,
Tán ez is véletlen, özvegy hajadon?

Akármerre nézek, mindenhol csak te vagy.
Hogy véletlen lenne? Sugároz a lét.
És mégsem vagy sehol, hiába is nézem,
Hogy is szembesüljek, én vagyok a tét!

Hogyha továbblépnék, véletlen se higgyed
Azt, hogy már nem érzem: mindenemben élsz.
Minden zsigeremben, érzéseim mögött,
Tied továbbra is a legnagyobb rész!

Neked nem furcsa?
Túl sok véletlen mellett
elsétáltunk már!

*

Hogy
minden
véletlen
sorsszerű, azt
hogyan bizonyítsam?

BARÁTSÁGTALAN

A hegy szelleme

Nekünk esett a szél, jég verte fülünket,
Nem volt barátságos hegyünk szelleme.
Nem akarta tán, hogy átkeljünk a hágón,
Megmutatkozott hát rideg jelleme.

Ködbe burkolózott, elzárkózott tőlünk,
Havas szőnyeget teregette már,
Éreztük, hogy mérges, jobb, ha odébbállunk,
Ha utunk folytatjuk, semmi jó nem vár!

Olyan közel voltunk, nem értettük ezért,
Miért haragudott, mi volt a hibánk,
Ám aztán megtudtuk: többen megcsúsztak ott,
bizony meg is haltak... így vigyázott ránk!

Ha
földid,
kedvetlen.
Ha idegen,
barátságtalan.

FECSCHEFÉSZEK

Viharjelzés

Nemrég csak tátogtak,
hangos volt a fészek.
Egyre ricsajoztak,
s hullottak a férgesek.

Élesen cikáznak,
nem bírnak magukkal,
nyugtalanul szállnak
suhogó jajukkal.

Eső készülődik,
feltámad a szél is,
vibrál a levegő,
reménykedem mégis!

Lesújt már a vihar,
patakot is áraszt,
a hegyek szelleme
félelmet is támaszt.

Dörög a menny egyre,
siratja a múltat,
tervezem a jövőt,
a jól megfakultat.

LILA

Útjainkon

Soha nem volt lila, mi bennünk körbevett,
aki minket ismer, ezen csak jót nevet.
Nem áltattuk egymást, nem mertünk remélni,
szerettünk volna még sok mindent megélni.

Lila a kikerics, mi a mezőn kacsint,
vagy a kis ibolya, mit a szellő tapint.
Nem volt lila a köd, miben felbukkantál,
természetes volt, mit magadból mutattál.

Lila volt az akác, illatozott bőszen,
mégis a keltikét lestük az erdőben.
Kinyílott a hérics, örültünk a napnak,
hóvirágot láttunk, ellenállt a fagynak.

Kakukkfű is akadt sziklák közt a résben,
gyopárra bukkantunk az alpesi réten.
Együtt kóboroltunk, jártuk a hegyeket,
túrtuk a hideget, túrtuk a meleget.

Örültünk a szépnek, csodáltuk a tájat,
sokszor felhő módra árnyékolt a bánat.
Végességünk nézett olykor szembe velünk,
ahol csak lehetett, ott hagytuk a jelünk...

HAMISSÁG

Talmi mámor

Hamis a szép szó,
hamis a mosoly.
Talmi a mámor,
az élet komoly.

Álnok a világ,
csalárd az ember,
hiába akar,
változni nem mer.

Megcsal a látszat,
átver, mit érzel,
szánalmat nem nyersz,
hiába vérzel.

Aljasul becsap
hited és álmod,
hiába szárnyalsz,
porrá kell válnod.

Ha egyszer kivész
belőlünk a hamisság,
magunkra lelünk.

ARS POETICA

Árkádia messze van...

Mondd ki, mi foglalkoztat,
adja magát a forma!
Zárd ki a külvilágot,
Szívedre hallgass, donna!
Hadd lökdösődjön bárki,
törjön csak szép babérra,
mély barlang legyen lelked,
ne holmi sportaréna...

Keresd a jót, a szépet,
erkölcsöd legyen tiszta,
vizsgáld meg gyakran, újra,
szavad mit tükröz vissza!
Ne hagyd a névelőt el,
írásjelet is használj,
az olvasó szemével
nézni sohase sajnálj!

Fogalmazd meg, mit érzel,
ne csak szavakat halmozz!
Nyelvileg szerkeszd, formáld,
ha nem megy, inkább malmozz!
Vesd el, ha nem úgy sül el
műved, mit írni vágnál,
ne tégy úgy, mintha újra
Árkádiában járnál...

GÓLYA

Gólyaidéző

*„Nekem valamennyi között legkedvesebb
madaram a gólya.”*

(Petőfi dalolta: drága szülőföldje
hűséges lakója.)

Sokszor fülembé cseng - kereplése által -
ez a kedves nóta.

Magában áll, árva Arany rab gólyája,
bár messzire szállna.

Féllábon ácsorog szárnyaszegetten,
szabadságra vágyna.

Bárcsak teljesülne, s újra kinőhetne
most még csonka szárnya...

Gyermekdalban hallom, s véres lábát látom
szegény gilicének...

Hosszú csőrű gólyák ravasz rókák mellett
meséket idéznek.

Hogyha viszi fiát, és egyéb mondókák
mindig megigéznek.

Hosszú a csőröd?
lábad is az, ezért hát
kár kelepelned!

ELMACSKÁSODÁS

Zsibbadozva

Baj van a lábam táján,
Lábfejem zsibbad, s talpam.
Nem is tud megmozdulni -
Nem holmi lusta hajlam.

Nem érzem, merre, s meddig,
Érzéketlen a lábam.
Indulnék, s várnom kell még,
Hiába hajt már vágyam.

Nem tudok lábra állni,
Próbálok masszírozni,
Óvatosnak kell lennem,
Mi szükség így kínlódní?

Elmacskásodtam végleg,
Zsibbad a létem, ó, jaj,
Bilincsbe zár emléked,
Nem segít itt a sóhaj!

Ha elmacskásodtál,
bezárul lelked.
mozdulatlan
kínod is.

IBOLYA

Tintába mártva

Megbújsz utamon szerényen,
illatod mégis elárul.
Addig vacogsz árva ködben,
Míg rövid élted lezárul.

Nem vagy te gögös és cifra,
félrevezethet a színed.
Tintába mártott már régen
tán valamely püspök-híved.

Ibolyaszőnyeg:
lilával átszőtt álmok.
És te most rálépsz?

*

Füvek közt gubbaszt
illatos kis virágod.
Hagylak megbújni.

*

Ibolyát ringatok,
lebben a szirma,
szelíd lelke
megremeg.

FILM

Filmtekercs - haikuk

Múltbéli emlék:
Virágot Algernonnak -
ma is kísért még.

Az Elm utcában
rémes az álom mindig.
Kerüld el messze!

Dustin Hoffmann volt
benne az Esőember.
Shakespeare-t szavalta.

Ó, Csupasz pisztoly!
Rávett egy túratársam,
hogy nézzelek meg...

Assisi Ferenc...
Napfivér és Holdnővér
mutatja sorsod.

Robin Williams!
Holt költők társasága
máig is hat rám.

SIVATAG

Sivatagi pundurkák

Miféle Szaharát
fodroz sóhajod?
Oázisod
keresem.

Homokos, szomorú,
kietlen síkon
tűnőfélben
lábnyomom.

Túl nagy a szárazság,
éltető nedvet
kíván ajkam
cserepe.

Egyre csak mállok és
elaprózódom,
átalakít
a vadság.

Szikla, kő vagy kavics
zivatarst szomjaz.
Homokszemek
kutatják.

Te dűnemezőkön
mit vársz a széltől?
Léleksivár
dallamot.

Homoktengerekben
dűnék épülnek,
formálódnak
örökkön.

Homokká porladunk?
Hamuvá leszünk?
Gyémántporunk
tündököl!

Karavánok nyomát
szél simítja el,
hibáinkat
mi magunk.

Szálka, vagy csak homok
vagyok szemedben?
Könnyeiddel
távozom.

LEVEGŐTLEN

Hiába markollak

Nem kapok levegőt,
téged kutatlak,
szorongatnak
vágyaim.

Már
köddé
változtál.

Borongasz, majd
elszállsz mellőlem.

Hiába markollak,
semmibe foszlasz,
kapaszkodnék -
hiába.

Oly
fojtó
a magány!
Emlékeztet
lélegzetedre...

Nem féltesz többé,
mégis vigyázod léptem,
őrzöl a ködben.

VÁMPÍR

Létvámpír

Csak szívja vérem, s kiég a lelkem.
Eltompultan él a vágy csak bennem.
Föléli erőm, s tartalékaim,
így herdálja el hagyatékaim.

Lázadó énem erőtlenedik,
Beáll a sorba, s előreesik.
Bár belőlem él, meg nem becsül rég,
Csupán kihasznál, üröm kerül még.

Fakulok egyre, színem cserben hagy,
Kihűl a testem, mindenem megfagy.
Lelassulok így, elhagy a világ,
Belegondolok, s a hideg kiráz.

Vámpírok bálja:
kiráz a hideg újra,
hűlt helyem maradt...

*

Drakula mérges.
Hogy oltsam szomját, hogyha
Vérszegény vagyok?!

FINOMSÁG

Csodaidéző

Oly finom és lágyan simogató a hangod!
Lelki finomság, érzelem színezi széppé.
Szeretet zeng a fülemben, emléke cseng ma.
Kedves a zöngéd, bár átalakul már fénnyé.
Melegség árad szét a szívemben, ha hallak,
Jó felidézni, mit mondtál ott, akkor éjjel.
Túlzubogott a mi szívünk a vizesésen,
Nem választhatott a halál sem minket széjjel.
Annyira finoman rajzolódott ki minden,
Mikor a tájat csodáltuk egymás szemében!
Megremegett a moha, mikor rajta jártunk,
s oly sok szép emlék nőtt hirtelen a helyében!
Gyengéden figyelted léptem, őriztél titkon.
Mevártad felbukkanásom, ha lemaradtam.
Aggodalommal nézted, hogy csúszom vagy mászom.
Kezedet nyújtottad olykor, s én megragadtam.
Hagytad, hogy megértsem, mit te oly régen érzel.
Ó, az a sok finomság: illat, mámor és kéj!
Pisztrángok hegyi tánca, roston sült szenvedély,
S mennyi patak várt ránk: mélyebb vizű és sekély!
Ismerte titkunk, mit mindenki látott úgysis,
De oly jólesett elcsobogni vágyainkat,
Selymes vizével megpaskolni tenyerünket,
S tán most is csacsogja réveteg álmainkat!

BOTRÁNY

Bármi áron

Van, kit csupán a botrány éltet,
tán a magányosságtól félhet,
retteg, hogy elfelejtik végül,
ha nem beszélnek róla, szédül.
De hogyha címlapra kerülhet,
már kétes dicsfénybe merülhet...
Nem tud kitűnni az eszével,
előáll valami mesével,
befeketíti a fehéret,
maga után mindent feléget.
Neki már nem szent a barátság,
öröme csak a hírfalánkság,
csak azt akarja, hogy figyeljék,
bilincsbe verve elcipeljék.
Figyelmet vonhat így magára,
de nem adnak már a szavára,
kiprovokálja a vasrácsot,
bár nem kérsz, ontja a tanácsot.
Megbotránkoztat, polgárt pukkaszt,
míg az átlag galambként gubbaszt.
Leleplezi régi szerelmét,
felállított néhány kelepécét.
Felborít mindent, káoszt teremt,
neki a botrány mókát jelent...

AKÁC

Akác virága fénylik

*Egy sovány akác részegen szítta be
a drága napfényt, átéltem veled,
drága Pádi, igaz, hogy nem pont akkor,
s lehet, hogy máshol volt az az „ott” is.*

Hasonlót éreztünk más idősíkban,
szédítő szépség ülte meg lelkünk,
ugyanúgy bódított minket virága,
éppen úgy vágytuk a végtelent is.

Elbűvölt minket a dömösi utca,
kiválasztottnak hittük magunk,
átélhettük ezt a csodát is együtt,
s reméltük, egyszer még itt lehetünk.

Lomha volt minden, ráérősen mozdult,
s egyszer csak felénk futott egy tacskó,
oly pirinyó volt, lobogó fülekkel
vágatott hozzánk, s megsimogattuk.

Aranylott a fény a bűvös akácon,
boldogan néztünk egymás szemébe.
Ma már csak egyedül idézem mindezt,
igaz, a hold még tükrözi arcod.

ÉRTELEM

Ért-elem-zés

*„Én túllépek e mai kocsmán,
az értelemig és tovább!”
(József Attila)*

Ostoba világban butaság hódít,
Értelem lapul, hisz nem túl kacér.
Miért nem gondolkodsz, válaszolj végre!
Azt hiszed, így is teremhet babér...

Eltompult aggyal és fátyolos szemmel
Talán követed elaggott dalom.
Jó, hogyha érteni véled, mit mondok,
S nem fordulsz el tőlem, rám fanyalodsz...

Beszűkült világod, s engem lesajnálsz,
Haladsz a korrallal, és esztelenedsz...
Tartod, hogy korlátoltságom lelassít,
s elszáguldasz tőlem chat-tereken.

Okosnak gondolod magad, s nem győzhetsz,
Értelmet hogy töltesz felhők között?
Szállj le a magasból, eszedet őrizd,
Lehet, hogy te vagy a röghöz kötött?

VARANGY

Felfuvalkodottság

Kosztolányi után szabadon...

Kit látunk varangynak, s ki lehet angyal?
Véresen megöljük, s mennybe megyünk...
Tán felismerjük, hogy hóhérok voltunk,
S változik környezetismeretünk?
Áldozat, s porontya mind elpusztulhat?
Gőg-dedet dédelget kísérletünk?
S ha smaragdot izzad a béka teste,
rubin szemébe csak vád települ?

Büszkén emeljük a fejünk magasba?
Homlokunkra tán koronát teszünk?
És fuvalkodottan nézünk jövőnkbe,
Elbízunk magunkat, s tönkremegyünk?
Hisz gyermekcipőben járunk még mindig,
Mérgeket szór körbe képzeletünk.
Annyira rideg, s nyirkossá lett szívünk,
Hamis angyalokká vált seregünk.

Az át nem változás

Szomorú, ámde
hiába is csókolnál,
magam maradnék...

TAGDÍJ

Mérlegelés

Jelképes összegnek
érezem a tagdíjat,
fiatal fácskákat
is addig hajlítgat
csupán a kertészük,
ameddig még lehet,
s amennyi pénzünk van,
annyi mindent vehet
mindenki belőle,
amennyire futja;
de Anisse varázsló,
azt csakis ő tudja,
hogy nyújtózhat tovább,
mint a takarója,
mindig többet költ, mint
amennyi a kvóta.
Akárhogy is nézzük,
kedvező a tagság,
aki kihasználja,
annak víg mulatság.
Játékokra írhat
szebbnél szebb műveket,
felmelegszik lelke,
s mindvégig hű lehet...
magához és hozzánk!

SODRÁS

Hullámokkal szemben

Csak akkor hagyom, hogy sodorjon bármi,
ha tetszik az irány, és szívvel megyek.
Nem fogok én csupán csak arra várni,
hogy egy hullám fölkapjon, s préda legyek.
Ha felém sodródsz majd, segítek rajtad,
de én a te hálódát szétfeszítem.
Szemben úszom majd a folyásiránnyal,
ha fárad az uszonyom, kényszerítem.

Engem ne sodorjon semerre semmi,
magam űzöm magam az én utamon,
ne befolyásoljon engem már senki,
és ne is manipulálja tudatom!
Az is más, hogyha saját szenvedélyem
ragad el hirtelen, és sodor messze,
én magam lehetek siettetője,
s némelykor akár még önmagam veszte.

Nem szabok gátat a gondolatomnak,
tajtékzzon messze a tudatom árján,
lehet, hogy cethalnak gyomrában végzem,
vagy tengődve úszom egy lomha gályán...

ÜZENET

Palackba zárva

Ha üzenet volnék
én saját magamnak,
írnám, hogy születtem,
s maradjak szabadnak;
hagyjam, hogy önmagam
legyek a jövőben,
ne csak álmodozzam
szürke kikötőben;
hajóra szállhatnék
keresve helyemet,
vagy jó helyen vagyok
elvesztve feletem?
Lehet, hogy magamat
rejteném palackba
eltorzult világban
embernek maradva,
hogyha tán kivesznénk,
hadd maradjak én meg,
hányódva tengerén
a csúf mindenségnek;
hátha kihalásznám
önmagam a mából,
s megörülnék csak úgy,
istenigazából!

NYOMÁS

Nyomás ok

Nyomják a szöveget,
lenyomják torkomon.
„Szörnyű nyomást érzek.
Elég volt!” – fontolom.
Nemigen engedek,
pedig muszáj lenne,
nagy súly nehezedik
érzékeny szívemre.

Útilaput kötnék,
elspuriznék gyakran,
sokat túr a kutya,
de ő is felvakkan...
Nagy a nyomás, érzem,
sokat bír a vállam,
ám cipelt eleget,
s leesik az állam.

Összepréselődöm,
teher alatt növök,
ám pálma nem vagyok,
s terveket sem szövök,
a Párkákra hagyom
sorsom fonalait,
ám megszépíthetnék
éltem vonalait...

OKLEVÉL

Oklevél-ok

Elismerésképpen szokták osztogatni,
Ám ha túl sok készül, okot kell keresni,
Ki és miért kapja - mert annyira várja -,
Ám senkit nem szabad így félrevezetni.

Mi az, mi értékes? Utat kell mutatni,
Persze, biztatni kell, s útját egyengetni,
Jó meggyőződéssel mellette kiállni,
Dicsérni is olykor, s vállat veregetni.

Ha a felszín csillog, megtévesztő lehet,
Mint a negédes szó, eltakar lényegét,
De ami mélyen van, igaz, nem szúr szemet,
Attól képviselhet valós érdemeket!

Az igaz oklevél nem kíván cikornyát,
Kérdemelt pálma szépen virít rajta.
Nem kell rá sok sallang; szimbolikus jelkép,
Csupán egy őszinte megbecsülésfajta.

Babérkoszorú helyett elnyert jutalma,
Kitűnik, ki kapja, érdemének díja,
Gondosan őrizzük, oly jó nézegetni,
De versét a költő oklevélért írja?

ÜGYVÉD

Kárász Nelli védelmében

Ó, Takaró Sanyi, mondd, mit tettél!
Milyen iszonyat munkált Nelliben,
hogy gyilkosoddá lett, s nem is bánja!
Megcsaltad őt a szolgáléánnyal,
s hiába kerested kedvét nődek,
könnyelmű gazdálkodásod ára
szóváltásokat köznapisága.

Nem láttad, hogy ő a pusza lánya,
csendszerető, és nem harsány fajta?
Végzi a munkát keményen, szótlan,
s átadja testét, ha úgy kívánod...
Ám mikor elment anyád szavára,
majd visszatérve szolgálta kényed,
megállapodtatok békéjében,
s hogy nem nyúlsz hozzá már soha többet...

Megszegted szavad, s ő ellenállt már,
védte a testét vágyaid ellen.
Párnával próbált így megfékezni,
mert nem tudott többé elviselni!
Téged vádollok, te vagy a bűnös,
hiába fekszel holtan a sírban,
ő az áldozat, s te vagy a gyilkos,
nem hagyta élni, rátelepedtél!

SZÍVÁS

Buszozás

Felszállsz a buszra,
s az araszolgat.
Szűk ez az utca
a belvárosban.
Előtted halad
a szemetes rég,
s mindegyik kukát
felnyitogatja.

Minden kapuban
leszállnak, s vissza,
ürítik egyre
a szemetet még,
egy megállót sem
tett meg a jármű,
s negyedóra telt
el ily könnyedén!

Miért nem mentél
gyalog vagy metrón?
Távol van, igaz,
s azt pótolják rég...
Így be nem érhetsz
munkahelyedre,
eltölt a harag,
mert nincs már remény!

BOT

Virággal jöttem

Nem bottal jöttem, csak virággal,
de feleseltem a világgal.
Nem ígért semmit, nem is vártam,
de rajtam ütött, s most nézhetek...

Tejfoggal kőbe nem haraptam,
Magamat viszont kitakartam,
mert valahogy gyermek maradtam,
s bottal üthetnek, még véthetek.

Szerettem őt. Magához fűzött.
Bujdokoltunk. A vágyunk űzött.
A létet nem győztük, lehűtött,
a sors elvert, mit is kérhetek?

Így korlátok közé szorulok,
csak rideg sírodra borulok,
száműzetésbe nem vonulok,
de nélküled hogyan élhetek...

Bottal ütheted
már csak a nyomát, komám,
szökik az élet!

KÍVÁNCISISÁG

A kanyarokon túl

Csak térkép nélkül indulok útnak,
Oly szép így minden, míg hív a messze!
Misztikus fények elvarázsolnak,
így ki megy tovább? Kinek van mersze?

Zöldell a távol, nem jártam arra.
Kíváncsi vagyok, hogy mit tartogat.
Félelem nélkül rakom a lábam,
egy édeni tájék így csalogat.

Hajt az én szívem, és űz a vágyam,
értelmét ne keresd, menetelek.
Időtlen emlék születik bennem,
A végtelenre nem neheztelek.

Amit most látok, igaz hát minden?
Megcsal a való, gúnyol a jelen.
Abban a kanyarban mi vár még rám?
Talán a jövő jön szembe velem...

Lassan öregszem,
tapasztaltam is, mire
lennék kíváncsi?

Kutas Horváth Katalin
